

När dina lockar faller ner över mitt ansikte; Kapitel 1

Det är svårt för honom. Jag vet det. Han väntar och jag väljer, träffar måste falla enligt mina spelregler och han sitter med en hel lek i handen, väntar på att få spela korten.

Han är ett bybarn, lämnade ängarna och koarna och sjön som fryser tillräckligt på vintern för att åka skridskor på, för att äntra stora staden. Det är bambisteg först, jobb och skola i en jonglering med skakande händer men han vinner i längden, han gör alltid det.

Sen träffar han Henne. Hon som får honom att fastna i en feber. Hon som kom hem till honom den där natten då alla var för fulla och Daniel sov på soffan i hans lilla etta och hon låg i hans säng, varm och småberusad och trött och han kunde inte låta bli att kyssa henne då. Och hon svarade, kröp upp ovanpå honom, tryckte hans händer mot sin kropp och suckade såsom ingen annan suckat förut, inte under honom. Inte lutad över honom så att hennes lockar föll ner i hans ansikte. Aldrig så innan.

Han blev av med oskulden där, tjugo år, i hans svarta tredjehandsetta, till henne med alla orden och skratten och sex som modersmål. Han kom nästan så fort han trängde in i henne och efteråt fick han veta att hon också hade kommit fort, att hon inte brukade göra det, oftast inte alls. Efter det kunde han inte sluta sukta efter mer av det, mer av henne.

De jobbade tillsammans och de sågs bara då och då. Avdelningen var stor och det var många ansikten varje dag. Hon kysstes ibland med någon annan, det var okej, hon hade förklarat att sex inte var en stor grej för henne. Att det inte var bindande.

Det kändes kanske inte okej för honom men i regelverket såsom det var nu för tiden fanns ingen rättvisa eller hänsyn för känslor och han var bara tvungen att titta på när de två stönade in mot varandras halsar.

Men han vann i längden. Jag sa ju det, han vinner alltid i längden. De hade börjat skicka texter till varandra för kritik, de delade det tillsammans; båda trollbundna under en välkomponerad mening, ett känsluskälvande ord, ett situation klädd i bokstäver. Hans texter var episka, komplicerade formler som bara de mest kunniga magikerna kunde avläsa, och hon skrev ofta sagor, enkla, vackra ord i enkelfiliga rader.

Plötsligt hade de en värld uppspänd mellan sig och hon ryggade tillbaka för nakenheten i det hela, vägrade komma närmare än nätverkets avstånd. Han var trots allt bara ett fyllemisstag.

Så kom Ångesten.

Den hade varit där hela tiden, egentligen. Första gången han ringde satt hon på röda sten, hennes ben hade inte burit henne hela vägen hem till pappans lägenhet. I fåfänga försök att mota bort Ångesten hade hon börjat springa, tränat på att känna andan i halsen och blodet som rusade runt i musklerna, mjölksyran som alltid angrep precis vid hotellet.

Den här gången hade det inte gått. Ångesten tog hennes fart, hennes vind i håret och hon hade fått se sig själv besegrad. Hon hade telefonen med sig och ett rop på hjälp för ett barn av sin tid var bara några svepningar över skärmen bort.

Han svarade inte skriftligt men hans ansikte syntes snart när skärmen började vibrera.

Försök att plocka upp ångesten, hålla i den, känna på dess kanter; tänka: såhär är den. Såhär känner jag. Det är bara så det är ibland. Det är okej.

Och just där och då behövde hon inte tröstande ord om att allt kommer bli bättre, för det visste hon på något plan. Just där behövde hon få bli hållen.

Och trots flertalet kilometer i mellan dem höll han när hon bröt ihop och grät.

Så började ett nytt kapitel.

På jobbet pratade de knappt men på kvällarna kastades ord mellan dem som pingisbollar. Samtalen blev längre och längre, hennes mamma var ibland med i bakgrunden. De diskuterade etik och filosofi och mänskliga beteenden och konstnärer som inspirerar och en dag tog de diskussionen över ett glas vin på en pulserande bar och där kysste han henne igen och hon svarade, sen svarade hon igen. Och han fann sig än en gång med hennes kropp i hans säng, hennes kropp över honom, hennes hår som föll ner i hans ansikte.

Han förstod inte vad som hände riktigt, men han blev glad att se henne i fikarummet, mer än glad när de började skämta över de andras huvuden, referera till saker de pratat om för länge sedan, i ett av alla samtal. De var häxmästare över metahumor och duperade samtalen med andra så skickligt att ingen förstod när de just blivit förolämpade.

Framför allt skrattade de mycket. Det är det viktigaste. Kom ihåg det när sagan blir mörkare, för som med alla sanna sagor kommer den såklart bli det.

Det visste ni redan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mögel med Poeter.se id #43494 innehar upphovsrätten